

[Justitsministeren]

ne på det grundlag øge samarbejdet med Folketinget, sådan som vi gør det på andre områder.

Vi er af den opfattelse generelt, at regeringen skal være åben i forhold til Folketinget, skal arbejde sammen med Folketinget. Her er en række begrænsninger for, at det kan lade sig gøre i samme omfang, som vi gør det andre steder. Men vi mener, at vi her har fundet frem til en form, så det kan lade sig gøre.

Vi har vel også nogle erfaringer, som netop er baseret på den tavshedspligt, der pålægges medlemmerne. Jeg kender i hvert fald erfaringerne i to tilfælde. Det ene var den såkaldte Kejsergadesag, som et folketingsudvalg behandlede, men hvor man udpegede to medlemmer til at gennemgå meget hemmeligt materiale. Noget tilsvarende har man gjort i forbindelse med en sag, der har været fremme for nylig.

I begge tilfælde har vi gode erfaringer med det, og jeg mener, at de folketingsmedlemmer, der i disse to tilfælde har gennemgået materialet, viser, at man kan arbejde rigtigt på denne måde, og at et udtryk, der blev nævnt her under debatten, »lækage«, selvfølgelig slet ikke bør eksistere, men heller ikke vil komme til at eksistere, fordi det er en overtrædelse af denne tavshedspligt.

Når man ønsker denne forbindelse til Folketinget også vedrørende efterretningstjenesterne, så mener jeg, det må være en given sag, at det er Folketingets medlemmer, der skal sidde i det pågældende udvalg.

Der er stillet spørgsmålet, om regeringen vil bestemme, om det skal være partiernes leder, der skal sidde i udvalget. Det vil regeringen selvfølgelig ikke bestemme noget om. Partierne udpeger selv. Men jeg ser da gerne, at det bliver det, netop for at understrege den store betydning, man tillægger dette, også den form, vi nu skal behandle.

Med hensyn til hvad der kommer frem, om det har betydning eller ej, blev det fra hr. Jens Thofts side sagt, at han ikke mente, der kom noget frem af særlig betydning. Det vil jo vise sig. Jeg mener nok, at både forsvarsministeren og jeg vil være i stand til at give en orientering, så disse repræsentanter for Folketinget får lejlighed til at følge retningslinjerne for efterretningstjenesten.

Med hensyn til om det skal være fem medlemmer eller et andet tal, har vi fundet, at ved at

det bliver fem medlemmer, er langt hovedparten af Folketinget repræsenteret igennem disse repræsentanter, og det synes vi er det afgørende. Det var desuden i overensstemmelse med den skitse til et forslag, der fremkom fra hr. Svend Aukens side. Vi var altså på dette punkt ganske enige, sådan burde det forholde sig, og sådan burde sammensætningen være.

Jeg vil i øvrigt gerne sige tak for de forhandlinger, der har været om lovforslaget. Da det jo er et lovforslag af en særlig karakter, har det været naturligt for forsvarsministeren og mig at føre samtaler med andre. Jeg mener i hvert fald, at vi har grund til at være tilfredse med, at vi på grundlag af disse samtaler med lederne for Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har kunnet nå frem til en fornuftig lovgivning på dette område.

Jeg håber, at man meget hurtigt vil gennemføre dette lovforslag, således at vi kan komme i gang med den orientering, vi gerne vil give medlemmerne af udvalget.

Jens Thoft (SF):

Jeg skal takke justitsministeren for de ganske udførlige svar, jeg fik på mine spørgsmål, men skal dog lige gøre opmærksom på, at justitsministeren har misforstået mig, når han citerer mig for at sige, at udvalget ikke får nogen oplysninger. Jeg siger, at jeg håber ikke, det går sådan, at man på den ene side ikke giver udvalget oplysninger og på den anden side fastholder en meget stram tavshedspligt, så udvalget end ikke bliver i stand til at diskutere de manglende oplysninger.

Jeg sagde også i min indledning, at jeg håber ikke, det her er en afledningsmanøvre, men jeg håber, det er udtryk for, at regeringen er kommet på nye tanker, og den meget positive holdning vil jeg gerne fastslå.

Når ministeren siger, at samtlige partier på nær Fælles Kurs udtrykte sig positivt om efterretningstjenesterne, må jeg komme en lille smule malurt i bægere. Det er SF's opfattelse, at efterretningstjenesterne i et demokratisk samfund efter hele deres karakter meget let udvikler sig til et fremmedelement, som uden den nødvendige kontrol uundgåeligt udvikler sig til en stat i staten. Jeg synes også, de mange skandaler har vist, at sådan går det, når kontrollen mangler.